

Aleksandra Cofta-Broniewska

Gąski, gm. Gniewkowo, woj.
bydgoskie. Stanowisko 13

Informator Archeologiczny : badania 17, 148

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

FIRLUS, gm. Papowo Biskupia
woj. toruńskie
Stanowisko 8

patrz neolit

GAŚKI, gm. Oniawkowo
woj. bydgoskie
Stanowisko 13

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
Instytut Prehistorii
Zespół Badań Kujaw
w Poznaniu

Badania prowadził zespół pod kierownictwem
doc. dr hab. Aleksandry Cofta-Broniewskiej. Finansował
Urząd Wojewódzki w Bydgoszczy. Pierwszy sezon badań.
Obzowiska kultur: puoharów lejkowatych, amfor kuliistych,
żuzyckiej, ślady osadnictwa - przeworskiej, osada -
prapolskiej.

Odsłonięto powierzchnię 235 m², wydzielając 37 obiektów. Kilka z nich /jamy i dołki/ należy
do kultury puoharów lejkowatych i kultury amfor kuliistych oraz kultury żuzyckiej. Pozostałe, m.in.
późniemińska, 2 /7/ wędzanie, 12 obiektów gospodarczo-magazynowych o nieprecyzyjnym bliżej
przeznaczeniu, reprezentują osadnictwo kultury prapolskiej z faz A - C.

Ponadto w warstwie stwierdzono występowanie materiału ceramicznego z późniejszych faz wczes-
nego średniowiecza oraz pojedyncze odłamki naczyń kultury przeworskiej.

Materiały przechowywane będą w Instytucie Prehistorii UAM.

GOSTRCHÓŻE, gm. Krosno Odrz.
woj. zielonogórskie

Muzeum Archeologiczne
Środkowego Nadodrza
w Zielonej Górze
Świdnica k/Zielonej Góry

Badania prowadził mgr Edward Dąbrowski. Finansował KZA
w Zielonej Górze. Czwarty sezon badań. Osada obronna
wczesnośredniowieczna /VII-VIII i IX/X-XI w./.

Odsłonięto trzy zachodnie połowy arów 1, 2 i 3-go oraz wyeksplorowano pozostałe obiekty
na wczesniej odsłoniętej, wschodniej połowie aru 4-go, jak również jeden obiekt poniżej świadka
analogicznej połowy aru 3-go. Wyeksplorowano także pozostałości dwóch jam, częściowo przechodzą-
cych z aru 3-go na sąsiedni ar 13. Ponadto założono niewielki wykop kontrolny na najwyższym stopniu
skłonu zbocza stanowiska, mający na celu wyjaśnienie przeznaczenia występujących tu stopni, które
układają się w kilku poziomach od strony zachodniej zgodnie z kierunkiem stoku.

W arze 1-ym stwierdzono obecność grubej warstwy gliny, zsuniętej najprawdopodobniej z
płazozza wału od strony południowo zachodniej. Poniżej gliny wystąpiła jedynie bardzo cienka war-
stwa kulturowa. Brak jakichkolwiek elementów stałych /z wyjątkiem niedużej jamy pod świadkiem od
strony północnej - obiekt 31 /, które w znacznej ilości wystąpiły na wschodniej połowie aru
/1980 r./, wskazuje, iż wąski pas majdanu w sąsiedztwie urządzeń obronnych był wolny od jakiej-
kolwiek zabudowy.

W zachodnich połowach arów 2-go i 3-go stwierdzono zaledwie cztery obiekty /18, 32, 33,
35/, wszystkie odznaczające się niewielkimi rozmiarami. Godzi się podkreślić, że również w części
zachodniej odsłoniętych obu połówek arów występowały także znaczne soczewki gliny z rozmytego,
bardzo celowo rozciągniętego wału.

We wschodniej połowie aru 4-go wyeksplorowano, odznaczającą się dużymi rozmiarami, ciek-
wą jamę-ziemiankę /obiekt nr 17/, która częściowo przecięła podłużną jamę starczą /obiekt 17a/.
Mniejszą jamę - byd może mieszkalną - odsłonięto pod świadkiem tegoż aru i częściowo na arze 5-ym.
Obie ziemianki najprawdopodobniej należy datować na przełom VII/VIII lub - co prawdopodobniejsze